

ikke kan købe mig, er Eders Lydighed og Hengivenhed; den maa I give mig af Eders egen fri Vilje, men husk paa, at det netop er den, jeg bryder mig mest om.* Elleg man maa have set hende dybt bedrøvet og nedbøjet, naar en af hendes kjære smaa laa farlig syg, og hun frygtede det værste, eller set hende paa travle Dage med et Par af sine mest betroede voxne Piger nyde sin tarvelige Middagsmad ved Kanten af Køkkenbordet i Kjælderen eller henimod Juletid med de større Piger slide sig op for at berede dem alle glade Overraskelser til Julen. — Vel opdrog hun Børnene til stræng Arbejdsomhed og stor Nøjsomhed, men Arbejdet vexlede med Sang og uskyldig Leg. Hendes Øje straaledede, naar hun fra sit Værelse hørte den dumpe Larm af Børnene, der tumlede sig i den store, betonlagte Legestue i Husets Kjælder, og naar hun en Gang imellem var borte fra sine Børn, f. Ex. fordi hun var paa selve Børnehjemmet, medens de fleste af Børnene opholdt sig paa en lille Ejendom ved Sundet, som hun havde købt for sine private Penge, befandt hun sig næsten ilde.

Hun havde i en sjælden Grad Blikket aabent for de Farer, Oprettelsen af store Børnehjem kan rumme, naar de ikke ledes i den rette Aand. Al Uniformering af Børnene var hende forbudt, og hun undgik stadig saa meget som muligt at fjerne dem fra det virkelige Liv og benyttede derfor stedse de større Børn som Mellemmand mellem Børnehjemmet og Omverdenen, og den Takt og Punktlighed, hvormed Børnene som Regel besørgede deres Ærinder, vidnede noksom om, fra hvem de havde deres Vejledning. Men først og sidst indprentede hun dem, at Børnehjemmet var deres sande Hjem, hvor der altid var Plads ogsaa til dem, der var gaaede ud i Livet, og hvis Vej hun stadig fulgte med samme Kjærlighed som, da de var smaa. Hun frygtede ikke for uforbeholdent at gjøre de store Piger bekendt med Livets Forhold og Fristelser, og hun udtalte stedse, at den Dyd, der alene beroede paa Uvidenhed, kun var slet bevendt og vanskelig vilde staa sin Prøve i kritiske Øjeblikke i Livet. Hun kæmpede for, at et naturligare Forhold mellem de to Kjøn skulde forberedes allerede ved Opdragelsen, og skjønt et Børnehjem just ikke kan siges at være det Sted, paa hvilket en Reform i denne Retning naturlig bør tage sin Begyndelse, optog hun i de sidste Aar flere mindre Drengene i Hjemmet, og hvad der end kan siges for og imod dette Skridt, saa meget er sikkert, at Frk. Schneider vilde have været den rette til at gennemføre en saadan Foranstaltning saaledes, at den vilde have været til Gavn for alle Parter.

Da hun følte, at Børn, der udgaa fra Børnehjem — og hun betragtede stedse disse kun som en Nødhjælp i Stedet for gode Familiehjem — ofte trænge til i nogle Aar at uddannes under Forhold, der ganske ligne det virkelige Livs, anvendte hun de Rester af sin Formue, som hun ikke alt havde